

448.

Z M. Vrbky.

Veselé a živě.

Ej já sem ze Se-ni - ce, ej z jednéj ko-pa-ni - ce, daj-te ně to
dí - vča, dajte ně to dí - vča, ej řubím ho ve - li - ce.

Ej já sem ze Senice,
ej z jednéj kopanice,
[: dajte ně to dívča :]
řubím ho veřice.

A já sem rychtarů syn,
ej a já robit mosím,
[: vezňa sekerenku :]
ej hajda za mišenkú.

449.

Z Jasenky u Vsetína.

Pomalu.

Dyž sem já šél o - ko - lo vrát, za - vo - řél ně ga-ra - fi -
át, dyž sem šél o - ko - lo, sr - ce ſa bo - ře - lo, jak sem já to
děvče měl rád.

Dyž sem já šél okolo vrát,
zavořél ně garafiát;
dyž sem šél okolo,
srce ſa bořelo,
jak sem já to děvče měl rád.

Dyž já ešče jednú půjdu,
tú matičku prosit budu:
Matičko zlatičká,
poproste tatíčka,
aby ně dál vašu céru.

Dyž vy ně ju nechcete dat,
dajte si ju vymařovat,
dajte si ju za sklo,
nebude vám teskno,
možete sa na ňu dívat.